

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Ferona, a. s.**, IČO 264 40 181
se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Junkem, advokátem společnosti Junek a
partneři, s. r. o.
se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Opava, Kolářská 451/13

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. 7506/1.30/22-4,
sp. zn. S8-2022-132,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. 7506/1.30/22-4, sp. zn. S8-2022-132, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 15 342 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Junka, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 8. 2022, čj. 4895/8.30/22-11, kterým byla žalobkyni za spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na podané odvolání uvedl, že opatření, které bylo ze strany obviněného učiněno ve vztahu k provozování technického zařízení s elektrickým s pohonem, stroj - Příčná dělicí linka, zn. FIMI, typ 1289, výrobní číslo 698110, jako linky příčného dělení materiálu používané k příčnému dělení plechů (dále také jen „příčná dělicí linka“ nebo jen „linka“), byla nedostatečná. A jak již vyložil inspektorát práce, byl u příčné dělicí linky nezajištěný prostor, kterým bylo k ní za jejího chodu možno vstoupit, jak se stávalo, což je zřejmé z důkazů provedených v rámci přestupkového řízení. Byť žalobkyně namítala, že náležitě proškolila zaměstnance, přijatým mechanickým opatřením nezabránila možnosti vstupu třetích osob do prostoru příčné dělicí linky v době jejího chodu.
3. Námitku, že po kontrole učiněné opatření (namontování sloupku zabraňujícímu vstupu k lince) ztěžuje a komplikuje údržbářské práce, označil žalovaný za irelevantní, protože bezpečnost a ochrana zdraví a života fyzických osob při práci je prioritní. Zaměstnavatel je nositelem objektivní odpovědnosti, který odpovídá za zajištění bezpečnosti ochrany zdraví svých zaměstnanců. To, že je pro zaměstnavatele něco komplikované, neznamená, že takové opatření neučiní a bude riskovat úraz či život fyzické osoby.
4. K odvolací námitce, že bezpečnostní opatření zcela vyhovovalo dikci zákona, žalovaný zdůraznil, že opatření k zajištění bezpečnosti vzhledem k riziku možnosti vstupu do nezajištěného prostoru příčné dělicí linky bylo nedostatečné, čehož následkem byl i vznik pracovního úrazu J. K., přičemž se nejednalo o ojedinělý exces. K tomu žalovaný připomněl, že odpovědnost za spáchání přestupku právnickou osobou je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní, tzn. bez ohledu na zavinění. Již samotným porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti. Tím dochází k naplnění objektivní stránky přestupku a vyvození odpovědnosti za něj je dostačující k prokázání porušení zákona. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 32/2011-78 a 6 Ads 129/2010-55. Současně nebylo dle jeho názoru prokázáno, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby se protiprávního jednání nedopustila, proto nepřichází v úvahu zproštění odpovědnosti ani v tomto směru.
5. S odvolací námitkou, že ve výroku rozhodnutí absentuje konkrétní ustanovení § 102 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), které měla žalobkyně porušit, vyslovil žalovaný nesouhlas, neboť ve výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí je uvedeno ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce vztahující se k povinnosti zaměstnavatele vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky, vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímání opatření k předcházení rizikům.

6. Závěrem se žalovaný zabýval výší uloženého správního trestu s tím, že uloženou pokutu shledal odpovídající jak funkci preventivní, tak represivní.

II. Shrnutí žalobních bodů

7. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nákladů řízení.
8. Za meritum sporu označila žalobkyně otázku, zda je vinna spácháním přestupku na úseku bezpečnosti práce dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce. Uvedla, že se tvrzení inspektorátu práce, že se v bezpečnostním oplocení (proti zamezení vstupu zaměstnance do nebezpečného prostoru ke stroji za chodu linky) nacházel otvor, který nebyl nijak zajištěn proti vstupu fyzické osoby, nezakládá na pravdě. Přitom právě v tomto tvrzení je spatřováno porušení ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce a žalovaný rovněž spatřuje spáchání přestupku v existenci tohoto otvoru. Dále shrnula skutkový stav a připomněla své námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgán I. stupně.
9. Žalobní námitky žalobkyně soustředila do následujících pěti žalobních bodů:

Dodržení ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce

10. V tomto žalobním bodě žalobkyně uvedla, že linka byla instalována v souladu s pokyny jejího výrobce a v souladu s vyhláškou č. 48/1982 Sb., kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení (dále jen „vyhláška k zajištění bezpečnosti práce“). Dále žalobkyně poukázala na § 102 odst. 1 zákoníku práce a § 4 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti ochrany zdraví při práci, a nařízení vlády číslo 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů technických zařízení přístrojů a nářadí, z něhož citovala § 2 a § 3. Dle zmíněného nařízení lze za nebezpečný prostor považovat prostor uvnitř linky a okolo ní. Ochranným zařízením linky je ochranné bezpečnostní oplocení (tzv. klec). Původní dokumentací k lince jsou návod a pokyny výrobce, za provozní dokumentaci je třeba považovat návod a pokyny výrobce, zprávu o revizi elektrického zařízení č. 2019/07/08, protokol o provedení prohlídky DTP 01 a Typový plán kontroly a řízení SSC HK - příčně dělicí linka. Za místní provozní bezpečnostní předpisy lze považovat zejména vnitřní předpis - pokyn ředitele SSC č. 02/2018/2 a návod na obsluhu linky - Instrukce použití linky - příčná dělicí linka, a to včetně Pravidel používání přístupu k lince a hodnocení rizik a bezpečnostní opatření.
11. Žalobkyně zdůraznila, že hlavním bezpečnostním prvkem pro ochranu zdraví a života zaměstnanců při práci s linkou tedy bylo ochranné bezpečnostní oplocení, dále byly na bezpečnostní kleci přidány bezpečnostní značky a v neposlední řadě byla bezpečnost zdraví a života zaměstnanců zajištěna prostřednictvím jejich pravidelného školení při práci s linkou a na BOZP. Po absolvování zaškolení je zaměstnanec pravidelně podrobován opakovaným školením. Takto bylo postupováno i vůči zaměstnanci J. K. I z jeho výsledných odpovědí jednoznačně vyplývá, že si byl vědom, že oprava, seřizování, úprava a čištění zařízení se provádí jen, je-li linka odpojena od přívodu energií; není-li to technicky možné, učiní se vhodná ochranná opatření, a že vstupovat do prostoru linky za jejího chodu je zakázáno. Pravdivost těchto jejích tvrzení dle jejího názoru potvrzuje rovněž obsah podaného vysvětlení J. K. před inspektorem i jeho vysvětlení podané na

Policii ČR. Jeho následnou výpověď v průběhu přestupkového řízení, kterou absolvoval již za účasti svého právního zástupce, označila žalobkyně za účelovou, neboť se zcela rozcházela s jeho původní výpovědí, s výpovědí druhého svědka T. H. i s předloženými podklady ze strany žalobkyně. Vstup J. K. do nebezpečného prostoru linky za jejího chodu tak představoval exces z jeho strany, což i správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně uvedly.

12. Žalobkyně má za to, že provoz linky byl a je zcela v souladu s právními předpisy za úplného respektování bezpečnosti ochrany zdraví a života zaměstnanců. Jsou-li z jejich strany dodržovány všechny provozní předpisy a pokyny, je práce s linkou zcela bezpečná. Žalovaný tedy žalobkyni žádné porušení bezpečnosti práce neprokázal a nevyplyvá to ani ze spisového materiálu.

Štěrbina mezi linkou a ochranným bezpečnostním oplocením

13. Žalobkyně uvedla, že je jí prakticky kladeno za vinu, že ke vzniku pracovního úrazu jejího zaměstnance došlo proto, že se mezi linkou a ochranným bezpečnostním oplocením (klecí) nacházel štěrbinový otvor o šíři 200 mm. Inspektor žalobkyni vytýkal, že tato štěrbina nesplňuje požadavky ČSN EN ISO 811:1998 a ČSN EN ISO 13857:2021, avšak dle žalobkyně se tyto normy na předmětnou štěrbinu nepoužijí, neboť ta se nachází mimo ochranné bezpečnostní oplocení linky, ze kterého se linka obsluhuje. Uvedla, že ochranné bezpečnostní oplocení linky (jeho poslední sloupek) je instalováno 200 mm od podpěry trnu odvíjení linky. Toto oplocení je ve vztahu k nebezpečné zóně od podlahy do výšky cca 2 m úplně ohraničeno, a to zčásti železným oplocením a zčásti plexisklem. Ochranné oplocení neobsahuje žádné otvory, kterými by se mohl zaměstnanec svými končetinami dostat do nebezpečné zóny. Tedy předmětná štěrbina mezi ochranným oplocením a podpěrou trnu odvíjení linky se nachází zcela mimo ochranné bezpečnostní oplocení linky. Žalobkyně připomněla, že již v přestupkovém řízení namítala, že předmětná štěrbina představuje uličku dle pokynů výrobce, a to za účelem provádění údržby a čištění linky.
14. Žalobkyně má tak za to, že naopak dodržela technickou normu ČSN 26 910, která vyžadovala, aby z bočních stran linky byla vždy ulička o velikosti 200 mm pro projíždění zařízení zvětšené o bezpečnostní vůli, když linka není statickým zařízením. Ačkoliv uvedené námitky vznášela i v odvolání, žalovaný tento rozpor neodstranil a i dle něho se jedná o pouhé účelové tvrzení. S tím však žalobkyně nesouhlasí, když tato ulička je určena výrobcem linky a nachází se mimo ochranné bezpečnostní oplocení, tedy ochranné bezpečnostní oplocení linky neobsahuje žádný otvor, na nějž by se technické normy ČSN EN ISO 811:1998 a ČSN EN ISO 13857:2021 vztahovaly.

Nenaplnění skutkové podstaty přestupku

15. Žalobkyně si je vědoma, že ji tíží objektivní odpovědnost za přestupek, avšak popírá, že by došlo k jakémukoliv porušení její povinnosti v souvislosti s ochranou bezpečnosti práce zaměstnanců. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 163/2016 uvedla, že její zaměstnanec byl povinen linku řídit z ochranného bezpečnostního oplocení, ve kterém se nachází panel pro její řízení a ve kterém se nachází všechna tlačítka pro spuštění příslušných procesů linky i tlačítko k očištění plechu. Pokud zaměstnanec J. K. zjistil na plechu nečistotu, měl se ji pokusit vyčistit prostřednictvím tlačítek označených „postřik“. V žádném případě nebyl oprávněn do

nebezpečného prostoru za chodu linky vstoupit a plech očistit, naopak byl povinen tento zákaz dodržovat.

16. Žalobkyně namítla, že inspektorát práce ve svém rozhodnutí uvedl, že do nebezpečného prostoru linky bylo možno vstoupit štěrbínovým otvorem bez vynaložení většího úsilí, aniž by jakýmkoliv způsobem své hodnocení ohledně míry úsilí nutného ke vstupu štěrbínovým otvorem k lince jakkoliv vyhodnotil či podložil důkazy, které by se nacházely ve správním spise. Správní orgány odhlédly i od skutečnosti, že se zaměstnanec při vstupu do nebezpečného prostoru musel protáhnout úzkým otvorem o šíři 200 mm, z čehož je samo o sobě zřejmé, že se nejedná o prostor určený k procházení, ale aby se k tomuto otvoru vůbec dostal, musel nejprve zvednout mechanickou zábranu vstupu k lince, a to mostek přes jámu opatřený zábradlím ve směru k lince.
17. Dle názoru žalobkyně nelze činit ani závěr, že závadný stav, tj. vstup do nebezpečného prostoru přes předmětný štěrbínový otvor, trpěla. K tomuto závěru totiž žalovaný došel na základě dvou excesů zaměstnanců žalobkyně, kdy k prvnímu došlo dne 7. 10. 2021 a ke druhému dne 8. 10. 2021. Jednak žalovaný prokázal pouze tyto dvě excesivní jednání a jednak T. H. byla udělena písemná výtka, což vyplývá z výpovědi tohoto svědka.
18. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 123/2015 žalobkyně uvedla, že určitým rizikům nelze technicky zabránit jakýmkoliv opatřeními, proto je možné po zaměstnavateli vyžadovat takové úsilí k odstranění rizik, které bude vycházet z racionálního posouzení všech souvisejících okolností, přičemž bude nutné přihlédnout k jejich možným následkům, pravděpodobnosti, že nastanou, a dostupnosti a nákladnosti prostředků, jak je eliminovat či minimalizovat, proto odborná veřejnost operuje s pojmem „zbytkové riziko“. Žalobkyně zopakovala, že linka je po celém svém obvodu opatřena ochranným zařízením - kovovým oplocením s vysokým plexisklem, na plexiskle jsou umístěny bezpečnostní značky a vstup do prostoru linky je blokován bránami s magnetickým zámekem, které za chodu linky není možné otevřít. Z důvodu existence zbytkového rizika ve formě úzkého otvoru v oplocení linky, jehož opodstatněnost a soulad jeho rozměrů s příslušnou normou zdůvodnila, pak předložila i důkazní prostředky o pravidelném proškolení obsluhy linky s následným testováním, zda je si rizik a souvisejících pravidel bezpečného používání linky vědoma.
19. Žalobkyně má proto za to, že dodržela všechny své povinnosti vyplývající z ustanovení § 101 až § 103 zákoníku práce, a nemohlo tak dojít z její strany k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného

20. Žalobkyně s poukazem na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu namítla, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil závěr, že ke spáchání předmětného přestupku došlo, když pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí s obecným tvrzením, že správní úvaha inspektorátu práce je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Ani inspektorát práce, ani žalovaný však nevymezili své myšlenkové pochody a které důkazy a jak vyhodnotili.
21. Dle žalobkyně se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjádřil ani ke skutečnosti, že již v rámci námitek proti protokolu o kontrole poukazovala na to, že rizika ohrožení zdraví zaměstnanců byla z její strany hodnocena dostatečně a byla přijata dostatečná opatření k jejich zamezení. Správní orgány dovodily porušení její povinnosti z toho, že dne 8. 10.

2021 došlo k závažnému pracovnímu úrazu u jejího zaměstnance, což je však závěr zjednodušující.

22. Žalobkyně namítla i to, že z rozhodnutí inspektorátu práce ani žalovaného není patrné, jakou optikou zkoumali míru úsilí potřebnou pro protažení se úzkým otvorem (štěrbinou) a na základě čeho došli k závěru, že se nejednalo o úsilí větší. Ani nedostatečnost opatření, tj. existujícího oplocení okolo celé linky s výjimkou tohoto velmi úzkého otvoru nutného pro funkčnost linky a odpovídajícího legislativě, žádným způsobem neodůvodnili.
23. Dle žalobkyně v rozhodnutí žalovaného zcela absentuje hodnocení existence zbytkového rizika a označení důkazních prostředků a jejich vyhodnocení týkající se úsilí vynaloženého zaměstnavatelem k zabránění rizik hrozících zaměstnancům a důvody jeho vyhodnocení jako nedostatečného.

Protiústavnost

24. Závěrem žalobkyně namítla, že uložení pokuty je protiústavní, neboť je jí uložena za jednání (opomenutí), které nespáchala. Žalovaný se však touto její námitkou nezabýval a v souvislosti s uloženým trestem se zabýval pouze tím, zda má či nemá likvidační povahu, ačkoliv to nenamítala. S poukazem na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítla, že jí byla uložena sankce za přestupkové jednání, kterého se nedopustila, a proto je jí uložený správní trest protiústavní. Ani s touto námitkou se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

25. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonnými předpisy, s principy správního trestání, zásadami správního práva a ustálenou soudní judikaturou, přičemž byl dostatečně zjištěn skutkový stav a řádně vyhodnocena společenská škodlivost jednání žalobkyně. Má zato, že se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal s námitkami žalobkyně, a to buď odkazem na prvostupňové rozhodnutí, nebo přímo svým vyjádřením ke konkrétní odvolací námitce. K tomu poukázal na judikaturu, z níž vyplývá, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí sporu tvoří jeden celek a že požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakce na každou jednotlivou odvolací námitku. Odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové a je přesvědčen, že rozhodnutí je plně přezkoumatelné, vydané na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se všemi zásadami správního (přestupkového) řízení. Proto navrhl zamítnutí žaloby.
26. Žalovaný dodal, že nepochybně, že žalobkyně instalovala ochranné bezpečnostní oplocení, na které umístila bezpečnostní značky, a že zajišťovala pravidelná školení BOZP zaměstnanců pracujících na předmětné lince, ale na základě provedené kontroly a následného řízení má za prokázané, že zabezpečení linky bylo nedostatečné, neboť do nezabezpečeného prostoru bylo možno vstoupit mezerou mezi oplocením dělicí linky a podpěrou trnu, tj. „štěrbinovým otvorem“, která vytvářela riziko nedovoleného vstupu fyzické osoby bez vynaložení zvýšeného úsilí, což je zřejmé z videozáznamů, které jsou součástí správního spisu, na nichž je zaznamenán jak vstup poškozeného J. K., tak i den před vznikem úrazu vstup zaměstnance T. H., tzv. parťáka. Má rovněž za prokázané, že

prostor bylo možno zabezpečit tak, aby do něho nebylo možné vstoupit, a to více způsoby (sloupek, optická závora).

27. Žalovaný podotkl, že k zamezení vstupu do nebezpečného prostoru argumentovala žalobkyně postupně tak, že pokud by na bočních stranách linky neexistovala mezera o velikosti 200 mm, linka by evidentně nefungovala (v odporu ze dne 6. 4. 2022). V doplnění vyjádření ze dne 26. 7. 2022 uvedla, že k provozu linky jako takovému přimontovaný sloupek sice nebrání, ale při každé údržbě musí být odmontován, což má za následek časové prostoje, neboť bez odmontování sloupku není možné údržbu provést. V žalobě pak argumentovala, že ani po namontování dodatečného sloupku nelze riziko úrazu či života zaměstnanců zcela eliminovat, protože pokud se zaměstnanec rozhodne za chodu linky do nebezpečného prostoru vstoupit, může napříště překročit optickou závoru, odmontovat část oplocení nebo jej přelézt.
28. Žalovaný zopakoval, že zaměstnavatel je nositelem objektivní odpovědnosti za bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců. Opatření spočívající v oplocení dělicí linky, školení zaměstnanců a umístění upozorňovací cedule se tak jeví v daném případě jako nedostatečná, neboť i přes tato opatření existovala možnost protažení fyzické osoby do nebezpečného prostoru bez vynaložení většího úsilí, a to skrze zmiňovanou mezeru. Bezpečnost a ochrana zdraví při práci a zdraví a život fyzických osob je však prioritní. Nápravné opatření učiněné žalobkyní v návaznosti na pracovní úraz spočívající ve zmenšení prostoru na příčné dělicí lince mezi podporou trnu a oplocením tak, aby zamezilo protáhnutí zaměstnance a jeho následnému vniknutí do nebezpečného prostoru, svědčí o tom, že žalobkyně měla možnost učinit takové opatření, které by zabránilo vstupu fyzické osoby do nebezpečného prostoru, čímž by eliminovala riziko vzniku úrazu, a to vše bez omezení funkčnosti linky. Dle žalovaného tak žalobkyně neprokázala vynaložení veškerého úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Až po úrazu byl v daném prostoru namontován sloupek, který zamezil protažení fyzické osoby do zakázaného prostoru. Tvrzení žalobkyně, že tato zábrana v daném prostoru nemohla být z důvodu nefunkčnosti linky, proto žalovaný označil za zcela účelové a nemohlo být důvodem liberalizace žalobkyně.

IV. Replika žalobkyně

29. V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že nijak nezpochybňuje, že by snad rozhodnutí I. a II. stupně nepředstavovalo jediný celek. Namítá však, že se žalovaný nevypořádal se všemi jejími námitkami. Pakliže je vůči žalobkyni vedeno přestupkové řízení z důvodu naplnění předmětné skutkové podstaty, o které tvrdí, že ji nenaplnila, přičemž svou argumentaci řádně opírá jak o závazné právní předpisy, tak o důkazní prostředky, jež jsou součástí správního spisu, nemůže žalovaný odůvodnění odbýt, ale řádně uvést argumentaci a své myšlenkové úvahy, proč se žalobkyně ve své podložené argumentaci mýlí. Již v počátku správního řízení (v rámci námitek proti protokolu) sporovala argumentaci správního orgánu o užití českých technických norem, které správní orgán vzal za podklad pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 30 odst. 2 písm. f) zákona o inspekci práce. Pro podstatu věci je stěžejní, jakou povahu má předmětný šterbinový otvor, kde se nachází a zda žalobkyně, jakožto zaměstnavatel, v souvislosti s linkou zajistila bezpečnost práce dle ustanovení § 101 - § 103 zákoníku práce, tedy instalovala dostatečné bezpečnosti zařízení/opatření k předcházení rizik.
30. Žalovaný se však ani s odkazem na rozhodnutí I. stupně dostatečně s její argumentací nevypořádal, když prakticky pouze uvedl, že se zaměstnanec předmětným šterbinovým otvorem protáhl, čímž žalobkyně nezajistila dostatečnou bezpečnost během práce. Žalobkyně však opakovaně namítala mnoho aspektů, které jsou pro posouzení naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku podstatné, jimiž se žalovaný nijak nezabýval. Žalobkyně připomněla, že odkazovala zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 163/2016, se kterým je napadené rozhodnutí v rozporu, neboť žalovaný žádnou obdobnou úvahu naznačenou v citovaném rozhodnutí nevedl. Žalovaný se tedy nijak nezabýval úvahou, jak je zaměstnanec při obsluze linky ohrožen, když se nachází v bezpečnostní kleci (tj. v bezpečné zóně linky) a obsluhuje ji v souladu pokyny a interními předpisy, se kterými byl seznámen a řádně proškolen. Žalovaný tak neučinil ani v rámci svého vyjádření k žalobě.
31. Dle žalobkyně se žalovaný snaží vzbudit dojem, že si ve svých postupných obranách proti příkazu, rozhodnutí I. stupně a napadenému rozhodnutí navzájem protiřečí v souvislosti s argumentací ohledně předmětného šterbinového otvoru. Pokud však v odporu uvedla, že by linka nefungovala, kdyby na bočních stranách neexistovala mezera, byla myšlena instalace zábrany po celé délce šterbinového otvoru. Uvedená argumentace proto není v rozporu ani s argumentací v jejím vyjádření ze dne 26. 7. 2022 a ani se žalovaným citovanou pasáží ze žaloby. Žalobkyně naopak ve své žalobě poukazovala na skutečnost, že ani správním orgánem vynucený sloupek či optická závora nemůže v konečném důsledku zabránit excesivnímu jednání zaměstnance, neboť i tuto zábranu, bude-li chtít, překoná.
32. Žalobkyně znovu zdůraznila, že žalovaný ani náznakem nezvážil skutečnost, že se předmětný šterbinový otvor nachází mimo bezpečnostní opatření linky. Připomněla, že podrobně popsala, jakým způsobem bezpečnostní opatření linky funguje, avšak žalovaný pouze s odkazem na rozhodnutí I. stupně učinil závěr, že bezpečnostní opatření linky nebylo dostatečně funkční k ochraně zdraví a života zaměstnanců. Tento závěr však zcela postrádá úvahy, na základě kterých k takovému závěru došel (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 163/2016).

33. Žalobkyně zopakovala, že nijak nezpochybňuje skutečnost, že je nositelem objektivní odpovědnosti za bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců, k čemuž není třeba její zavinění. Nicméně, ani objektivní odpovědnosti není bezbřehá. Z tohoto důvodu existuje možnost zproštění se odpovědnosti právnické osoby pomocí tzv. liberačního důvodu (§ 21 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že i přes přijatá bezpečnostní (ochranná) opatření existovala možnost protažení fyzické osoby bez vynaložení většího úsilí do nebezpečného prostoru linky přes předmětný šterbinový otvor. Překonání bezpečnostního opatření (klece) za chodu linky, tj. obejít jej, není jednoduché (nestačí například jen jeho projít).
34. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s argumentací žalovaného, že kdyby sloupek u šterbinového otvoru instalovala již dříve, že by to zabránilo vzniku pracovního úrazu jejího zaměstnance. K tomu zopakovala, že pokud se zaměstnanec bude chtít dopustit excesivního jednání, takového jednání se dopustí, tj. i tuto nově instalovanou zábranu může překonat. K zamezení excesivního jednání zaměstnanců by tak musela své zaměstnance 24 denně sledovat a v případě počínajícího excesivního jednání ihned zasáhnout. To však žalobkyně nepovažuje za spravedlivě požadované úsilí a k tomu odkázala na komentářovou literaturu, dle níž *„Veškeré úsilí, které lze pro právnické osobě požadovat, zpravidla nebude možno sbledávat pouze ve vydání formálního zákazu. Pokud ale právnická osoba prokáže, že vydala vnitřní směrnici, kterou zakázala konkrétní jednání, s touto směrnicí seznámila zaměstnance, popř. jiné osoby, jejichž jednání lze přičítat právnické osobě, a pravidelně, jakož i namátkově kontrolovala dodržování směrnice, a skutečně se snažila odhalit protiprávní jednání, pak se bude jednat o liberační důvod.“*
35. Žalobkyně má zato, že prokázala vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní požadovat, aby byli její zaměstnanci při obsluze náležitě chráněni a předešlo se tak vzniku ohrožení jejich života a zdraví. Za tímto účelem instalovala od výrobce bezpečnostní oplocení (klec) s přídatnými bezpečnostními prvky, ve které se nacházejí veškeré ovládací prvky linky. Tedy, aby zaměstnanec mohl vykonávat svou práci, tj. obsluhovat linku, nacházel se pouze a jen v bezpečnostním prostoru linky. Dále vydala vnitřní předpisy pro obsluhu linky a náležitě své zaměstnance opakovaně školila k její obsluze, přičemž znalost vyžadovala a průběžně kontrolovala. Uvedené vyplývá i ze závěrů inspektora v protokolu.
36. Dle žalobkyně nemůže být existence šterbinového otvoru nacházejícího se v nebezpečném prostoru linky za bezpečnostní klec způsobilá naplnit skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce pro porušení ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce. Jak vyplývá ze spisového materiálu, zejména z fotografií a videí linky, předmětný šterbinový otvor se nachází mimo bezpečnostní opatření, tj. v již nebezpečném prostoru linky. Nelze proto závěr ve výroku II. rozhodnutí I. stupně o spáchání předmětného přestupku, potvrzený napadeným rozhodnutím, shledat za správný, resp. důvodný. Nenacházel-li se předmětný šterbinový otvor v bezpečnostní kleci, nemohlo ze strany žalobkyně dojít k naplnění předmětné skutkové podstaty, jak je v tomto výroku II. popsána. Instalace sloupku, a poté optické závory u předmětného šterbinového otvoru tak byla učiněna v již nebezpečném prostoru linky, do kterého mají zaměstnanci za jejího chodu zákaz vstupu a je jim v přístupu bráněno bezpečnostní klecí (viz fotografie, videa a detailní popis zabezpečení zejména v žalobě). Pokud je tedy žalobkyni kladeno za vinu přestupkové jednání (opomenutí), kterého se prokazatelně nedopustila, je její potrestání v rozporu s jejími základními právy

a svobodami garantovanými v čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 39 Listiny základních práv a svobod.

V. Posouzení věci krajským soudem

37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
38. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:
39. Inspektorát práce zahájil dne 8. 10. 2021 u žalobkyně na adrese Vážní 847, Hradec Králové, kontrolu zaměřenou na dodržování povinností vymezených v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce a na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a bezpečnosti technických zařízení, a to v souvislosti s kontrolou příčin a okolností vzniku pracovního úrazu zaměstnance žalobkyně J. K. Výsledky kontroly jsou shrnuty v protokolu z kontroly ze dne 17. 12. 2021, čj. 19013/8.41/21-1. Žalobkyně využila možnosti podat námitky proti výsledku kontroly a její námitky byly zamítnuty dne 10. 2. 2022 pod čj. 19013/8.41/21-3.
40. Dne 29. 3. 2022 vydal žalovaný příkaz čj. 4895/8.30/22-4, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce a za spáchaný přestupek jí uložil správní trest pokuty ve výši 150 000 Kč.
41. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně odpor, proto bylo v přestupkovém řízení pokračováno a ve věci nařízeno ústní jednání na den 28. 6. 2022. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti žalobkyně a bylo při něm provedeno dokazování listinami a výsledkem svědků J. K. a T. H. V závěru jednání byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 26. 7. 2022 žalobkyně zaslala vyjádření ve věci a po té inspektorát práce oznámil žalobkyni, že bylo ve věci ukončeno dokazování a byla jí znovu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
42. Následně dne 29. 8. 2022 vydal inspektorát práce rozhodnutí čj. 4895/8.30/22-11, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, kterého se měla dopustit tím, že jako zaměstnavatel nedodržela povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v ustanovení § 102 zákoníku práce, neboť ve dnech 7. 10. 2021 (v cca 5:15 hod.) 8. 10. 2021 (v cca 1:01 hod.) ve své provozovně na adrese Vážní 847, Hradec Králové, provozoval technické zařízení s elektrickým pohonem - stroj Příčná dělicí linka, zn. FIMI, typ 1289, výrobní číslo 698110 - jako linku příčného dělení materiálu používanou k příčnému dělení plechů, přičemž součástí této linky bylo i ochranné zařízení - ochranné bezpečnostní oplocení proti zamezení vstupu zaměstnance do nebezpečného prostoru ke stroji za jeho chodu. V ochranném bezpečnostním oplocení dělicí linky se však mezi posledním sloupkem oplocení a podpěrou trnu odvíjení nacházel štěrbínový otvor o rozměrech - šířka 200 mm, výška podpěry trnu 1000 mm, přičemž nad touto výškou byl již volný prostor bez mechanické zábrany ve směru ke strojnímu zařízení linky. Štěrbínový otvor nebyl nijak zajištěn mechanicky ani elektronicky proti vstupu

fyzické osoby do nebezpečného prostoru ke stroji. Uváděným šterbinovým otvorem vstoupil dne 8. 10. 2021 v cca 1:01 hod. zaměstnanec žalobkyně, operátor dělicí linky J. K., do nebezpečného prostoru stroje za jeho chodu a při čištění rotujícího vytahovacího válce stroje došlo k zachycení a vtažení jeho pravé horní končetiny do sbíhavého místa mezi rotující válcem a zpracovávaným plechem. Dne 7. 10. 2021 v cca 5:15 hod. vstoupil skrz šterbinový otvor do nebezpečného prostoru stroje za jeho chodu i zaměstnanec T. H. pracující jako operátor výroby - předák (tzv. parťák). Při pohybu zaměstnance J. K. a T. H. uvnitř ochranného bezpečnostního oplocení dělicí linky tak vznikalo nebezpečí přiblížení části těla fyzické osoby k pohybujícím se částem stroje, zachycení a vtažení končetiny fyzické osoby a vznikalo riziko vytvoření podmínek, které mohly vyústit a nakonec dne 8. 10. 2021 vyústily až v pracovní úraz J. K.

43. Dle uvedeného rozhodnutí tedy žalobkyně svým jednáním porušila ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce vztahující se k povinnosti zaměstnavatele vytvářet bezpečné a zdravé neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky, vhodnou organizaci bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímání opatření k předcházení rizikům
44. Za uvedený přestupek inspektorát práce uložil žalobkyni ve smyslu ustanovení § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce správní trest pokuty ve výši 150 000 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
45. Proti uvedenému rozhodnutí inspektorátu práce podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
46. Správní spis kromě již shora zmíněných listin dále obsahuje mimo jiné dokumentaci o kontrole příčin a okolností pracovního úrazu poškozeného J. K., prohlášení zaměstnance o absolvování konkrétní instruktáže na pracovišti a další dokumenty dokládající účast na školení BOZP (J. K.), interní směrnici Ferona, a. s. - Postup seřízení linky, příčně dělicí linka, Pokyn ředitele SCC č. 05/2018/1, fotodokumentaci (včetně zachycení provedení nápravného opatření), záznamy o podání vysvětlení u Policie ČR a videozáznamy na disku CD.
47. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
48. Dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce *se právnická osoba dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že nedodrží povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce stanovené v ustanovení § 101 až § 103 zákoníku práce.*
49. Dle ustanovení § 102 odst. 1 zákoníku práce *je zaměstnavatel povinen vytvářet bezpečné a zdravé neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření předcházení rizikům.*
50. Krajský soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, přičemž posuzovat žalobní námitky lze jen u rozhodnutí přezkoumatelného. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání některých odvolacích námitek, z důvodu, že správní

orgány nevymezily své myšlenkové pochody a neuvedly, které důkazy a jak vyhodnotily, nepřezkoumatelnost spatřovala dále v tom, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevyjádřil k její argumentaci, že hodnocení rizika ohrožení zdraví zaměstnanců byla z její strany dostatečné a neodůvodnil nedostatečnost existujícího oplocení okolo celé linky s výjimkou úzkého otvoru nutného pro její funkčnost a odpovídajícího legislativě, s tím souvisí i namítaná nepřezkoumatelnost spočívající v absenci hodnocení existence tzv. zbytkového rizika. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost i v tom, že z rozhodnutí inspektorátu ani žalovaného není patrné, jakou optikou zkoumali míru úsilí potřebnou pro protažení se úzkým otvorem (štěrbinou).

51. Nutno konstatovat, že z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá, že v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být mimo jiné uvedeny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. V návaznosti na to pak z ustanovení upravujících postup odvolacího správního orgánu (§ 89 a násl. správního řádu) plyne, že odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí vždy v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, i povinnost rozhodnutí odůvodnit, a to ať jde o rozhodnutí soudu nebo o rozhodnutí správního orgánu.
52. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Právě dostatečná přesvědčivost vydaného správního rozhodnutí je jedna z jeho nejdůležitějších vlastností. Proto je nezbytné, aby z odůvodnění každého rozhodnutí dostatečně vyplynuly úvahy, jimiž se správní orgán při jeho vydání řídil, neboť jedině tak lze spolehlivě doložit správnost, a tedy i zákonnost postupu správního orgánu (srov. závěry shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 71/2008-109). Požadavek na důsledné odůvodnění vynikne o to víc v odvolacím řízení, kde zákon výslovně předpokládá, že správní orgán bude přezkoumávat námitky účastníka uvedené v odvolání (§ 89 odst. 2 správního řádu).
53. Z ustálené judikatury pak lze jednoznačně dovodit, že není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v odvolání a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není sice nutno rozhodnutí odůvodňovat tak, že by bylo třeba vyžadovat odpověď i na každý jednotlivý dílčí argument, avšak s obsahem a smyslem odvolacích námitek a zejména se všemi stěžejními námitkami účastníka je odvolací orgán povinen se vypořádat.
54. Pokud jde o nevypořádání odvolacích námitek, žalobkyně předně zmínila, že již od počátku správního řízení sporovala argumentaci inspektorátu o užití českých technických norem, dle kterých předmětná štěrbina nesplňuje požadavky ČSN EN ISO

811:1998 a ČSN EN ISO 13857:2021) a které správní orgán vzal za podklad pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Ze správního spisu je zřejmé, že uváděla, že předmětná šterbina představuje uličku dle pokynů výrobce za účelem provádění údržby a čištění linky a že naopak dodržela technickou normu ČSN 26 910, která vyžadovala, aby z bočních stran linky byla vždy ulička o velikosti 200 mm pro projíždění zařízení zvětšené o bezpečnostní vůli, když linka není statickým zařízením.

55. Správní orgán I. stupně k této otázce uvedl pouze to, že žalobkyní namítaná nutnost ponechání mezery mezi oplocením dělicí linky a podpěrou trnu (tj. šterbinový otvor) je „pouze účelovým tvrzením obviněného, neboť v tomto případě se nejedná o manipulaci s materiálem; podpěra trnu je součást strojního zařízení, která se pohybuje po pevném vedení a po přesně vymezené dráze, takže šterbinový otvor o uváděných rozměrech je nadbytečný a zároveň vytváří riziko nedovoleného vstupu fyzické osoby“ (viz strana 5 rozhodnutí).
56. Ke stejné námitce jako odvolací, v níž žalobkyně podrobně zopakovala svou argumentaci ohledně zabezpečení linky a účelnosti šterbinového otvoru s výtkou, že se touto její argumentací správní orgán podrobně nezabýval, se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k otázce aplikace českých technických norem na daný případ nevyjádřil vůbec, odkázal na správnost závěru prvostupňového rozhodnutí a uvedl k tomu, že „opatření k zajištění bezpečnosti vzhledem k riziku možnosti vstupu do nezajištěného prostoru linky bylo nedostatečné, čehož následkem je i vznik pracovního úrazu“ (viz strana 6 napadeného rozhodnutí).
57. Správní orgány tedy nereagovaly dostatečně na žalobkyní v průběhu správního řízení opakovaně vznášenou zásadní námitku proti kontrolnímu zjištění (a podkladu pro rozhodnutí), které jí vytýkalo nedodržení příslušné technické normy, konkrétně, že jí nainstalované ochranné zařízení (bezpečnostní oplocení) normu nesplňovalo z důvodu existence šterbiny o šířce větší než 180 mm mezi posledním sloupkem oplocení a podpěrou trnu odvíjení. Přestože je z jejich závěrů zřejmé, že tuto její námitku nepovažovaly za důvodnou, nevysvětlily a přesvědčivě neodůvodnily, proč je tedy lichý názor žalobkyně, která opakovaně tvrdila, že předmětná šterbina představuje uličku dle pokynů výrobce a že odpovídá legislativě (když technická norma ČSN 26 910 vyžadovala uličku o velikosti 200 mm pro projíždění zařízení - bezpečnostní vůli, neboť linka není statickým zařízením).
58. Žalobkyni nutno přisvědčit i v tom, že žalovaný neučinil ani žádnou konkrétnější úvahu v tom směru, aby vyvrátil její argumentaci (v odvolání zejména podrobnou) o dostatečném hodnocení rizika ohrožení zdraví jejích zaměstnanců, když opakovaně namítala, že učinila všechna možná opatření za účelem ochrany zaměstnanců při obsluze linky, neboť instalovala bezpečnostní oplocení (klec) s bezpečnostními prvky a že zaměstnanec při obsluze linky není ohrožen, když se nachází v bezpečnostní kleci (tj. v bezpečné zóně linky) a obsluhuje ji v souladu pokyny a interními předpisy. Prvostupňovému orgánu v odvolání vytýkala, že se nezaměřil na existenci či neexistenci oplocení k oddělení obsluhy linky od nebezpečného prostoru, ale zaměřil se jen na technické parametry tohoto oplocení a zabýval se tím, zda bylo možné protáhnout se šterbinovým otvorem a přiblížit se k pohyblivým částem linky za jejího chodu a obejít tak nainstalovaný bezpečnostní systém, přičemž možnost vstupu hodnotil jako snadnou bez vynaložení úsilí, což ničím nedoložil. Znovu popsala důvod šterbinového otvoru (pro provádění údržby), když zaměstnanec provádějící údržbu nebo čištění linky musí

mít k lince přístup a jedná se tedy o uličku ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 písm. c) nařízení vlády, kterou se stanoví základní požadavky k zajištění bezpečnosti práce a technických zařízení. Po provedené kontrole dodatečně nainstalovaný sloupek na popud inspektora tak komplikuje údržbářské práce a tento stav je v rozporu s § 3 odst. 4 zmíněného nařízení vlády, dle kterého ochranné zařízení nesmí bránit montáži, opravě, údržbě, manipulaci a čištění. Zdůrazňovala i to, že instalace linky odpovídá mimo jiné ustanovení § 37 odst. 2 vyhlášky č. 48/1982 Sb., které je dle jejího názoru nadále nutno brát v potaz, když jeho obsah byl po zrušení pojat do nařízení vlády č. 378/2001 Sb.

59. K této argumentaci se však žalovaný detailněji nevyjádřil, uvedl pouze to, že stejně jako inspektorát práce dospěl k závěru, že opatření, které bylo učiněno ve vztahu k provozování linky byl nedostatečné, že u linky „byl nezajištěný prostor, kterým k ní bylo možno vstoupit za jejího chodu (jak se také stávalo a jak je zřejmé z důkazů provedených v rámci přestupkového řízení) a že byt obviněný namítá, že náležitě proškolil zaměstnance, přijatým mechanickým opatřením nezabránil možnosti vstupu třetích osob do prostoru příčné dělicí linky v době jejího chodu“ (viz strana 5 rozhodnutí). To nelze hodnotit jako dostačující reakci na zmíněnou odvolací námitku, která se týká samotné podstaty věci.
60. Z rozhodnutí inspektorátu ani žalovaného není zřejmá reakce ani na konkrétní odvolací námitku, na základě čeho vyhodnotili, že přístup k pohyblivým částem linky za jejího chodu skrze šterbinový otvor 200 mm byl snadný a bez vynaložení většího úsilí. Správní orgán I. stupně k otázce předmětné šterbiny pouze konstatoval, že se jím „fyzická osoba mohla protáhnout a přiblížit se k pohyblivým částem dělicí linky za jejího chodu a obejít tak nainstalovaný systém. Oddělení obsluhy dělicí linky od nebezpečného prostoru tak bylo nedostatečné a za automatického chodu dělicí linky tak bylo možno vstoupit do nebezpečného prostoru bez vynaložení většího úsilí, a to popsáním šterbinovým otvorem. Tento způsob využil také poškozený; o nedostatečném zabezpečení svědčí rovněž vstup i jednoho z vedoucích pracovníků do nebezpečného prostoru před vznikem pracovního úrazu poškozeného (zaznamenaný na kamerovém záznamu). Šlo o zaměstnavatelem trpěný závadný stav strojního zařízení, při kterém ochranné zařízení dělicí linky nebylo plně funkční“ (strana 5 rozhodnutí, obdobně pak při určení druhu a výměry správního trestu na straně 11). Žalovaný pak pouze opět s odkazem na závěry prvostupňového správního orgánu konstatoval, že u linky „byl nezajištěný prostor, kterým bylo možno k ní vstoupit za jejího chodu, jak se také stávalo a jak je zřejmé z důkazů provedených v rámci přestupkového řízení“ (strana 6 rozhodnutí).
61. Se žalobkyní tak nutno souhlasit v tom, že správní orgány vůbec neuvedly, které konkrétní důkazy a jak hodnotily. To se týká i jejich závěru, že žalobkyně závadný stav trpěla (což navíc mohlo mít vliv při úvaze o výši pokuty). Ze správního spisu vyplývá, že byly zjištěny pouze 2 případy takového vstupu skrze předmětnou šterbinu do nebezpečného prostoru linky, a to dne 7. 10. 2021 a dne 8. 10. 2021 (za dobu 20 let provozu linky, jak upozorňovala žalobkyně). Správní orgán I. stupně výslovně označil vstup J. K. do nebezpečného prostoru linky za excés, přesto pak v části týkající se odůvodnění výše trestu (pokuty) uvedl, že o tom, že žalobkyně nezajistila bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců při práci, „svědčí výpověď poškozeného, který na dotaz, zda je obvyklé vstupovat do těchto prostor za chodu linky ... uvedl: Viděl jsem, že to takto funguje, takto se to praktikuje, zaměstnanci tam takto vstupovali“ (strana 13 rozhodnutí). Správní orgány však nijak neosvětlily, proč vycházely právě a jen z této výpovědi svědka

J. K. ze dne 28. 6. 2022, když jiný svědek T. H. naopak vypověděl, že vstupovat do těchto prostor za chodu linky určitě obvyklé není, že tam nikdo za provozu nechodí, že on sám tam vstoupil zcela ojediněle a měl za to kázeňský postih od zaměstnavatele v podobě písemného napomenutí. Dokonce i v předchozím svém vysvětlení podaném dne 13. 10. 2021 J. K. sdělil, že byl v nebezpečném prostoru za chodu stroje poprvé, že nikdy předtím takto nepostupoval.

62. Se shora uvedeným pak úzce souvisí i namítaná nepřezkoumatelnost spočívající v absenci hodnocení existence zbytkového rizika. To je totiž do jisté míry odvislé i od řádného posouzení „snadnosti“ přístupu k pohyblivým částem linky za jejího chodu právě skrze předmětný štěrbínový otvor. Žalobkyně namítala, že z rozměrů šterbiny (šíře 200 mm) je samo o sobě zřejmé, že se nejedná o prostor určený k procházení a že nestačí jen „projít“. Namítala, že i dodatečně namontovaný sloupek lze odmontovat (tj. že i tuto zábranu, bude-li zaměstnanec chtít, překoná) a do nebezpečného prostoru linky vstoupit (při současném porušení zákazu vstupu) a že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby zabezpečila stroj proti každému možnému excesivnímu jednání zaměstnance. Žalovaný k této odvolací námitce uvedl pouze to, že „nelze hovořit ani o zbytkovém riziku, jak uvedl v odvolání obviněný, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že se nejednalo o ojedinělý exces“. A dále zdůraznil, že odpovědnost za spáchání přestupku je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní a že tato koncepce zabraňuje tomu, aby se zaměstnavatel zbavoval povinností, které jsou na něj kladeny právními předpisy, popř. poukazoval na zavinění svých zaměstnanců. Dodal, že nebylo prokázáno, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo po ní možno požadovat.
63. Takto obecné vyjádření však nelze hodnotit jako dostatečné vypořádání konkrétní a podrobně argumentačně podložené odvolací námitky týkající se otázky tzv. zbytkového rizika v daném případě.
64. Krajský soud uzavírá, že žalobkyně ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala vícero nebezpečných skutečností, které jsou pro řádné posouzení dané věci podstatné, jimiž se však žalovaný (nebo před ním správní orgán I. stupně) dostatečně nezabýval. Pokud však žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí a odvolání žalobkyně zamítl, bylo jeho povinností v odůvodnění rozhodnutí řádně reagovat na uplatněné odvolací námitky týkající se podstaty věci a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti však nedostál, neboť jeho shora popsané části odůvodnění nelze považovat za řádné a dostatečné vypořádání zmíněných stěžejních odvolacích námitek. Nejde přitom o požadavek na „explicitní reakci na každou a jakoukoliv jednotlivou odvolací námitku“, jak uvedl ve svém vyjádření k žalobě žalovaný, ale o požadavek na vypořádání odvolacích námitek týkajících se jádra věci.
65. Jestliže se odvolací orgán řádně nevypořádá s uplatněnou odvolací argumentací, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Již z tohoto důvodu je proto nutno rozhodnutí žalovaného označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
66. K žalobkynině namítané protiústavnosti lze dodat, že jde v podstatě o vyústění jejího celkového nesouhlasu s hodnocením a celkovým posouzením její věci správními orgány.
67. Dalšími žalobními námitkami se krajský soud nezabýval, neboť by to bylo za dané situace předčasné.

VI. Závěr a náklady řízení

68. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
69. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika na vyjádření žalovaného). K tomu má nárok na úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Navýšení odměny zástupce žalobkyně jako spolčnicku advokátní kanceláře registrované jako plátce DPH činí 2 142 Kč (§ 14 advokátního tarifu).
70. Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. srpna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu